

kesköl

MÜRİD MÜRŞİD İLİŞKİSİ

İrşad ve Mürşid / Sakıyanın Ulasma • Lazı ve el Nida / Bekir Mürid ve Mürşid / Mustafa Fırat /
Ahmed Zeynelabidin Güler / Özgür / İbrahim Mürid / Anlatıyor / Bilal / 101 / 102 /
Necdi Süleyman / İbrahim / Müridlerin Adlı ve Adlı / Fırat / Süleyman / Güler / 103 / 104 /
Süleyman / Özgür / Semir / Elmad / İbrahim Mürid / Anlatıyor / Bilal / 105 / 106 /
Adlı ve Adlı / İbrahim / Mürid / Semir / Süleyman / Güler / 107 / 108 /

32
g ü z

Ebü Medyen Hazretleri'nin türbe-i şerifi, Tilimsân, Cezayir. 1860-1890. Adem Özkul Koleksiyonu

İÇİMİZİ DÜZELTMekten ORAYA SIRA GELMEDİ

*Ş*bnü'l-Arabî Hazretleri (k.s.)'nin de şeyhi olan Ebû Medyen Şuayb el-Mağribî Hazretleri (k.s.), tasavvuf yolunun en zirve kabul edilen on iki tarikatından birisi olan Medyeniyye'nin müessesidir. 'Şarkın şeyhi' kabul edilen Abdülkâdir Geylânî Hazretleri (k.s.) ile çağdaş olan Ebû Medyen Hazretleri için de 'Mağribin Şeyhi' mânâsında 'Şeyhü'l-Mağrib' denilmektedir.

'Mağrib'in Cüneyd'i unvanı ile de anılan Ebû Medyen Hazretleri, şeytanın baştan çıkaramadığı kâmil bir velî, kutub ve gavs kabul edilmektedir. "Bunca insan sana saygı gösterip elini öpüyor, bu seni hiç değiştirmiyor mu?" diyenlere; 'Nebî ve velîler öptüğü halde kendisinde bir değişiklik meydana gelmeyen Hacerü'l-Esved gibi olduğunu' söylemesi, onun tevâzu ve mânevî mertebesini ifade etmesi bakımından önemlidir.

Gönlü Allah aşkıyla yanıp tutuşan bir zât, rica minnet hanımından ve nihayetinde de tanıdıklarından helâllik alarak kendine Allah aşkını tahsil ettirecek bir mürşid-i kâmilin huzuruna varmak üzere yola çıkar. Dileği o sıralar çok methini duyduğu büyük velî Ebû Medyen Hazretleri'ni bulup bu ilmi ondan tahsil etmektir.

Bin bir meşakkatle çıktığı ve yaptığı yolculuğun sonunda Medyene ulaşır. Çarşıda Medyen halkına Ebû Medyen (k.s.)'i nerede bulacağını sorar. Fakat şehirde Ebû Medyen adında bir sürü insan vardır. Birkaç yanlış adresten sonra esnaftan bir kimse, târif ettiği gibi meczûb birinin dağ başında bir tekke kurduğunu, kendisi gibi acayip tiplerin de buraya onu görmeye geldiklerini, aradığı Ebû Medyen'in olsa olsa o meczûb olacağını söyler.

Aradığı cevabı sonunda bulan adamcağız, var gücüyle gösterilen tepeye tırmanmaya başlar. Haftalardır yoldadır ve sonunda aradığına kavuşacaktır. Tam tekkenin kapısına geldiği sırada akşam ezanı okunmaya başlar. Hemen içeri girip cemaate katılır.

Namaz esna'ında imamın kıraati dikkatleri çekmeyecek gibi değildir. Sadece Fâtiha sûresinde üç dört kıraat hatası yapmıştır. Adamcağız; "Böylesine meşhur, mühim bir zâtın tekkesine yaklaşıyor mu bu imam, inşaallah namazımız kabul olur!" diye içinden geçirir. Geçirir de, namazın sonuna kadar duyduğu kıraat hatalarıyla içindeki sesin tonu da değişir, eleştiri kınamaya kadar varır; "İnsan bu kıraatle imâmete geçer mi, bu ne kendini bilmezlik!" diye diye namazı tamam eder.

Namazdan sonra, hizmette gördüğü dervişlerden birisine çok uzun bir yoldan Ebû Medyen Hazretleri'ni görmek için geldiğini, görüşüp görüşmeyeceğini sorar. "Arz edelim, kabul ederse görüşürsün tabî ki!" der, dervişlerden birisi. Adamcağız bu habere sevinir ama utana sıkıla soracağı bir sorusu daha vardır. "Ben, Şeyh Efendi Hazretleri'ni hiç görmedim, acaba hangisidir, usulca gösterseniz de cemâline bakıversem." der.

"Yâhû namazı kıldırın zât var dı ya!" "Eee..." "İşte o sultânımız Ebû Medyen Hazretleri'ydi." deyince adamcağızın başından aşağı kaynar sular dökülür. "Eyvahlar olsun!" der içinden. "Daha Fâtiha'yı okumayı bilmeyen, buna rağmen utanmadan imâmete geçen bu câhil adam için mi ben eşimi, işimi bıraktım, onca zahmete katlanıp nice yolları aştım da buraya geldim. Vah bana! Vahlar bana!" diye içinden dövüne dövüne olduğu yere çöküverir.

Olan olmuştur, yapacak bir şey yoktur. Şehir halkının dediği gibi meczûbun birisine denk gelmiştir. “En iyisi başıma bir iş almadan bir an önce buradan gideyim.” diye düşünür. Tam kapıdan çıkacakken şeyhe haber gönderdiği derviş onu kolundan yakalar; “Haydi!” der, “Efendi Hazretleri seni görecek, çabuk huzura çık!” Apar topar Ebû Medyen Hazretleri’nin huzuruna atıverirler adamcağızı.

Surat bir karış, Hazret’in huzuruna çıkar adamcağız. Ebû Medyen Hazretleri sorar: “Uzaktan mı geliyorsun evlâdım?” Adam; “Hıu...” der, sadece. Cevap vermeye bile tenezzül etmeyecek bir hâle gelmiştir. “E yorgunsun tabî, onca yol, şimdi senin kalacak yerin de yoktur. Bu gece burada kal. Hem bir temizlen, hamamda banyonu yap, yat uyu, yarın konuşuruz inşaallah!” deyip adamı uğurlar.

Hazret uğurlar da adamcağızın hayâlleri yıkılmıştır bir kere. Ne deseler, ne ikram etseler nâfile. Kalacak yeri olmadığı için teklifini kabul etmiştir ama “Bunların hamamına da güven olmaz, gece olunca şu tekkenin arkasındaki gölette yıkanırım ben.” der kendi kendine.

Gece vakti, tekkedeki bütün kandiller dindirilmiştir. Bir tane odadan belli belirsiz bir ışık süzülmetedir. Adam; “Herkes nasılsa uyumuştur.” diyerek tasını, sabununu alıp tekkenin arkasındaki gölete iner. Suya girip yıkanmaya başlar. Biraz sonra bir kükremeye irkilir. Kıyafetlerinin başında kocaman bir aslan kükreyerek kendisine bakmaktadır. Adamcağız, korkudan avazı çıktığı kadar yüksek sesle; “İmdaaat, aslan var! Kurtarın beni, Allah aşkına!” diye bağırılmaya başlar.

Gecenin o vaktinde uyanık olan tek kişi Ebû Medyen Hazretleri’dir. Adamın sesini duyunca tekkenin arkasına gelir. Karanlıkta yardım isteyen kişiye; “Kimsin sen?” diyerek seslenir. Adamcağız; “Benim efendim, misafiriniz. Yardım edin Allah aşkına! Bir aslan var, üzerime atladı atlayacak!” diye haykırır. Şeyh Efendi; “Ne aslanı?” der, elindeki kandille biraz daha yaklaşır. Bir de bakar ki, hakikaten adamcağızın dediği gibi bir aslan kıyafetlerinin üzerinde durmakta ve adamın üzerine atlamak için fırsat kollamaktadır.

Şeyh Efendi, celâlli bir şekilde aslana seslenir; “Ben size demedim mi, bizim misafirlerimize ilişmeyeceksiniz diye. Ne işin var senin burada bakayım? Kaybol, bir daha görmeyeyim seni burarlarda!” diyerek aslanı azarlar.

Bu sözleri duyan aslan, sanki bir kedi gibi başını önüne eğer, hemen kaçıp gider.

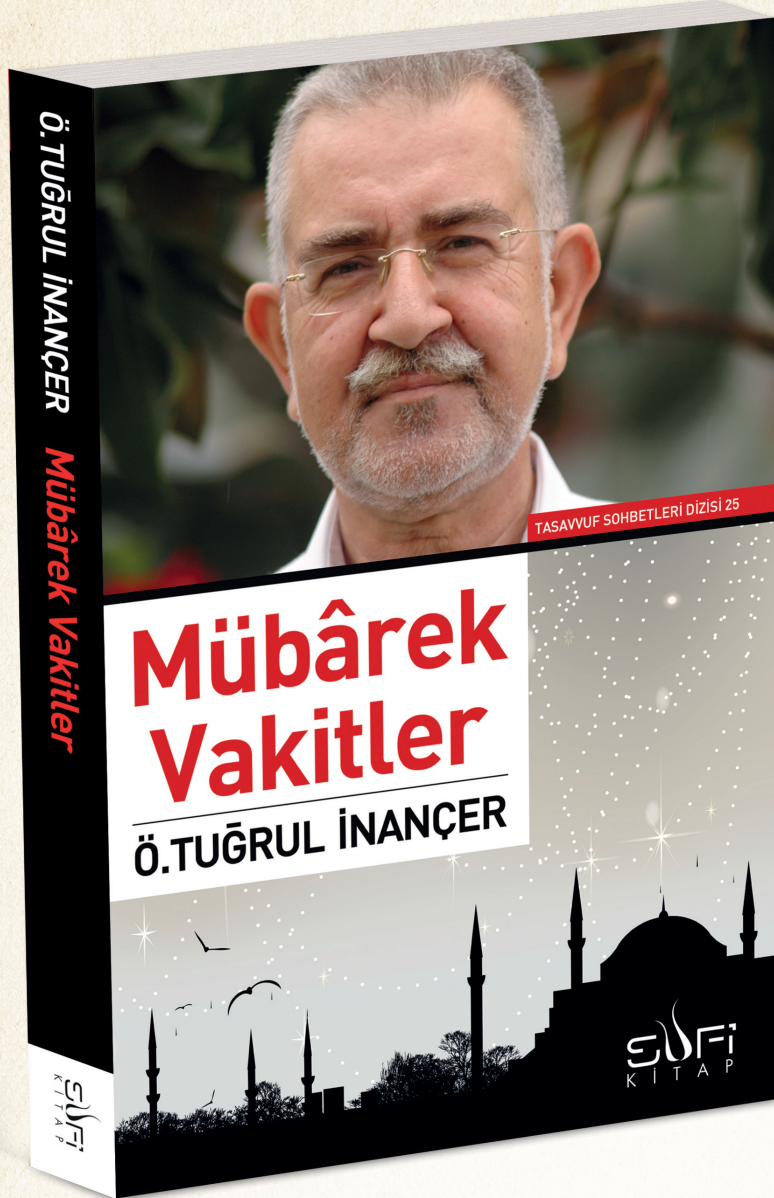
Ebu Medyen Hazretleri kandili misafirine bırakır; “Evlâdım, üstünü giyin de içeri gel. Seninle bir konuşmamız gerek anlaşılın.” der. Adamcağız hem korkmuş, hem mahcûb, hem yorgun, utana sıkıla tekkeye döner. Hazret, ocağı uyandırmış, onu beklemektedir; “Ne işin var gece yarısı gölette evlâdım? Hamamımız vardı orada yıkansaydın ya!” diye sorar. Aslında cevabını biliyordur ama misafirini mahcûb etmek istemez. Adam kem küm eder, yutkunur, utanır, sıkılır, bir türlü soruya cevap veremez.

Sonunda Şeyh Efendi misafirine biraz yaklaşır; “Bak evlâdım, akşam, namazda bizi duydun. Kalbinde karar kalmadı. Oysa insan en azından onca yolu, zahmeti çektiği kişiye sû-i zan etmeden evvel bir oturur, konuşur, tartar. Biliyoruz bizim kıraatimiz bozuk ama bu hata zâhirimizde. İçimizi düzeltmekten oraya sıra gelmedi. Ama senin itikâtın bozuk; imânında hata var. Şeyh dediğin, mürşid dediğin kıraat ilmini iyi bildiği için o makama getirilmez, kendisine o vazife verilmez. Elbet olursa güzel olur ama şart değildir. Gel, sen bana kıraat öğret, ben de sana tâlip olduğun şeyi, Allah Teâlâ’ya vuslatın yolunu öğreteyim, ister misin?” diye sorar.

Adamcağız, hıçkırıklarla Ebû Medyen Hazretleri (k.s.)’nin ayaklarına kapanır. Ertesi gün merâsimle intisâb eder ve çok kısa bir süre sonra Hazret’in has halifelerinden birisi olur. ■

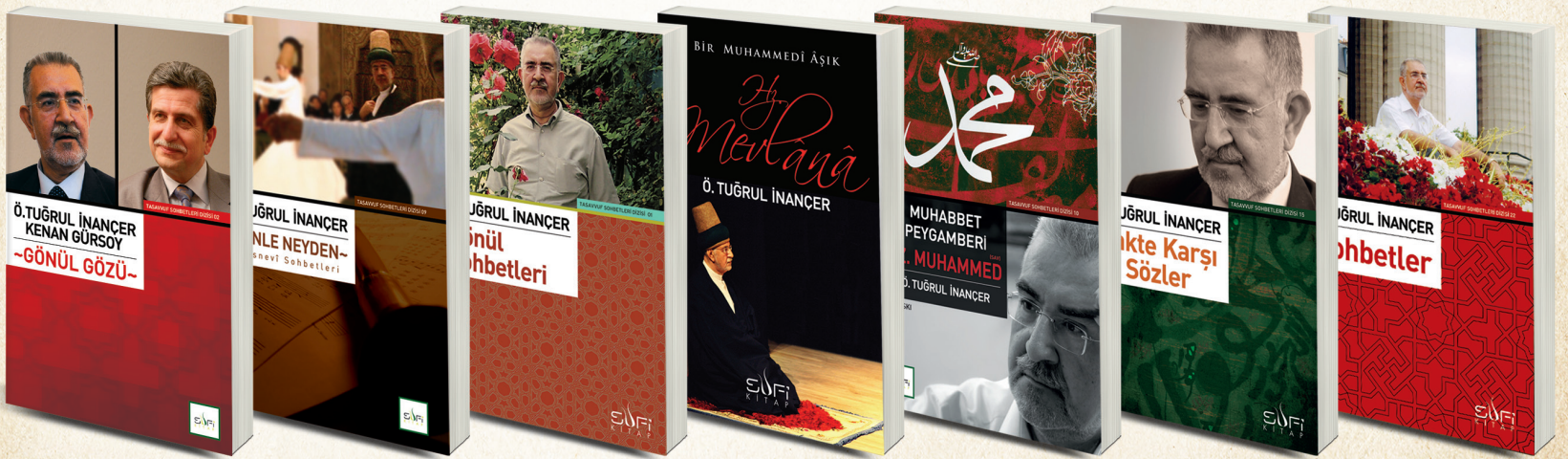
Zamanın Şuuruna

ermek için...

Allah'ın yarattığı her şey gibi zaman da mübârekdir. Ancak bazı kişiler, zamanlar ve mekânlar diğerlerinden faziletli ve üstündür.

Ö. Tuğrul İnançer, bizleri içinden akıp gittiğimiz zaman hakkında daha şuurlu olmaya, Allah'ın (cc) üstün ve faziletli kıldığı mübârek vakitlerin hakkını verip onlardan istifadeye gayret ederek o vakitlerle ihyâ olmaya çağırıyor.

SUFİ
KİTAP

aşkın nefesi...

sufi.com.tr

facebook.com/sufiyayinlari

twitter.com/sufiyayinlari